

μιζόμεναι ως ή τοῦ Ἀβγάρου. Ὁ μῦθος ἐνταῦθα ἀφικόμενος μεταπλάσσεται ὑπὸ τῶν Λατίνων ἐπὶ τὸ τελειότερον. Ὁ ἀσημος βασιλεὺς τῆς Ἐδέσσης Ἀβγαρος, ἀνάξιος ὡν τῆς τηλικαύτης τιμῆς καὶ ἴστορίας, ἀντικαθίσταται ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Τίβεριου, πέμψαντος πρὸς τὸν Χριστὸν τὸν φίλον Οὐδολουσιανόν, ως δὲ Ἀβγαρος τὸν Ἀνανίαν, διστις ἡρόεσμη κομίζων εἰς Ρώμην εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸς τοῦτο τὸ μανδήλιον, ὅπερ ἡ αἱμορροοῦσα ἐνεχείρισε τῷ Σωτῆρι ἀγομένῳ εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ἀπομάκῃ τὸν ἰδρῶτα καὶ ἐφ' οὗ ἀπετυπώθη ἡ Βερονίκη, ἡ ἀληθής εἰκὼν. Ὡς δὲ εἰκὼν, γῆν εἶχεν δὲ Ἀβγαρος, ἥχθη εἰς Ἐδέσσαν καὶ Κωνσταντινούπολιν, οὕτως δὲ τῆς Βερονίκης εἰς Ρώμην. Ἡ βιογραφία τῆς Βερονίκης πτερυγίζουσα πανταχόσες μπερβάλλει τὸν τοῦ Ἀβγάρου μῦθον οὐ μόνον κατὰ τὴν μυστικὴν σημασίαν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὄφος καὶ τὴν ἀξίαν. Διότι ἀντὶ τῆς Ἐδέσσης, τοῦ Ἀβγάρου καὶ τῆς μικρᾶς προτομῆς τοῦ Σωτῆρος, μυημονεύονται νῦν ἡ Ρώμη, δὲ Τιβέριος καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, φέροντος τὸν ἔξ ακανθῶν στέφανον. Ὁντως περὶ τὸ 700 μετηνόχθη εἰς Ρώμην εἰκὼν τις τοῦ Χριστοῦ, διότι δὲ πάπας Ἰωάννης δὲ Ζ', ἐλλὴν τὸ γένος, διέταξε νὰ κατασκευάσωσιν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἀγίου Πέτρου πρὸ τοῦ προσευχητηρίου τῆς Θεοτάκου βωμὸν καὶ κιβώριον (= θήκην), ἐν ᾧ νὰ φυλάσσηται τὸ μανδήλιον. Ἐν δὲ τῇ νέᾳ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἀγίου Πέτρου ἐστάθη ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τῶν τεσσάρων κιόνων τοῦ Τρούλλου τὸ μπὸ τοῦ Mochi ποιηθὲν ἀγαλμα τῆς Βερονίκης πρὸς τοῖς τοῦ ἀγίου Λογγίνου, τῆς ἀγίας Ἐλένης καὶ τοῦ ἀγίου Ἀνδρέου. Ἐν δωματίῳ τινὶ τῆς ἐκκλησίας ταύτης φυλάσσονται τὰ ὁστᾶ τοῦ ἀγίου Πέτρου ὡς καὶ τὸ μανδήλιον τῆς ἀγίας Βερονίκης ἀπέρ μόνον ὃ κλῆρος δύναται νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, πᾶς δὲ μὴ κληρικὸς ἐπιθυμῶν νὰ ἴδῃ ταῦτα ἐφείλει, ως δὲ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Φρειδερίκος Γ'. δ τελευταῖος ἐν Ρώμῃ στεφθεὶς βασιλεὺς, νὰ λάβῃ τὸν τίτλον τοῦ κληρικοῦ καὶ περιβληθῇ ἐκκλησιαστικόν τι ἔνδυμα. Τῷ λαῷ δείκνυνται ταῦτα σπανιώτατα καὶ ἐν ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ π. χ. τῇ μεγάλῃ παρασκευῇ Μεθ' ὅλως ἴδιαιτέρας τελετῆς ἐγένετο τοῦτο τῇ 8. Δεκεμβρίου 1854 ὅτε ἥλθον εἰς Ρώμην πάντες οἱ καθολικοὶ ἐπίσκοποι, ἵνα ἀνακηρύξωσι τὸ δόγμα τῆς ἀσπίλου συλλήψεως τῆς Θεοτάκου. Ὁ λαὸς γονυπετής καὶ ἐμπλεως σεβάσμου καὶ ιεροῦ φόβου ἀνέβλεπε πρὸς τὴν Βερονίκην, ἡτις εἶνε τὸ Παλλάδιον οὕτως εἴπειν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ταύτῃ.

Εἶπωμεν νῦν ὅλην καὶ περὶ ἑτέρας τινὸς πλάνης ἐτυμολογικῆς, ἀμεσον ἔχούσης σχέσιν πρὸς τὴν βιογραφίαν τῆς Βερονίκης. Μετὰ τοῦ μανδήλου τῆς ἀγίας Βερονίκης ἀγεταὶ καὶ δὲ αἵτιος τῆς μὴ αὐτοπροσώπου παρουσίας τοῦ Χριστοῦ Πόντιος Πιλάτος, διστις ἀποθανὼν ἐν φυλακῇ ῥίπτεται εἰς τὸν Τίβεριν. Τὸ βέβηλον σῶμά του δὲν ἐγένετο δεκτὸν οὐδὲ μπὸ τοῦ ποταμοῦ, διότι θύελλαι καὶ πλημμυρίδες ἀγαγκάζουσι τοὺς κατοίκους νὰ ἀλεύσωσι τὸ σῶμά του, μεταγάγωσιν εἰς τὴν Βιέννην καὶ ρίψωσιν εἰς τὸν Ροδαγὸν ποταμόν. Ἄλλα καὶ οὕτως. ζηλῶν τὴν δόξαν τοῦ Τιβέρεως, μα-

νεται ἔως οὗ τὸ σῶμα ἀλιευθὲν καὶ ἐκεῖθεν ῥίπτεται εἰς τὴν πλησίον τῆς Λυκέρνης καὶ μεταξὺ τῶν ὅρέων κειμένης λίμνης, ἥτις μεγάλως ταράσσεται καὶ καλεῖται σὺν τῷ χρόνῳ λίμνη τοῦ Ἀδου. Ἐπὶ πολλὰς ἐκαπονταετηρίδας ἐκ δεισιδαιμονίας οὐδεὶς ἐπληρίσας ἐκεῖ, οὐδὲ αὐτὸι οἱ ποιμένες, οἵτινες δὲ δρκου ὃν ἐπανελάμβανον κατ' ἕτος ἐκωλύοντο οὐ μόνον οὐδένα ζένον νὰ δηγήγησωσιν ἐκεῖ ἀλλὰ οὐδὲ λίθον νὰ ρίψωσιν εἰς τὴν λίμνην, διότι πάραυτα ἡγείροντο θύελλαι, ἀστραπαὶ δὲ καὶ κεραυνοὶ ἡρήμουν τὴν περίχωρον. Ἡ φαντασία δεισιδαιμονίος ἀνθρώπου δύναται πλεῖστα νὰ παραγάγῃ. Οὕτως ἐπιστεύετο δὲ πολλάκις μάλιστα τῇ μεγάλῃ Παρασκευῇ ἀνεδύετο καὶ κατεδύετο φάσμα καὶ αὐτοστιγμέλη γρίφετο νέφος μέλαν παλύπτον τὴν λίμνην καὶ τὰ παρακείμενα δρη, βρονταὶ δὲ καὶ ἀστραπαὶ ἐπακολουθοῦσαι ἡπείλουν νὰ καταστρέψωσι τὴν χώραν. Πρῶτος ιερεύς τις ὄνδρας τοῦ Ἰωάννης Μόλλερ κατεφρόνησεν δύλων τούτων τῶν μύθων καὶ ἀνῆλθε τὸ παρὰ τὴν λίμνην δρός ἐν ἔτει 1584. Ἐξετάσωμεν νῦν πόθεν καὶ πῶς ἡ περὶ τοῦ Πιλάτου φήμη ἀφίκετο μέχρι τῆς λίμνης καὶ τῶν παρακείμενων δρέων, διότι τότε δὲν ἦσαν ἐν χρήσι μὲν ὡς σήμερον τὰ εἰς τὴν Ἐλβετίαν ταξεῖδια. Τὸ δρός Πιλάτος εἶνε δὲ ἐξωτάτη ἀκρα τῶν Ἀλπεων, πᾶσα δὲ θύελλα ἐκρηγνυμένη ἐκ Βορρᾶ ἢ Δυσμάνην καταλάγει ἐκεῖ μετὰ πυκνοτάτης διμήλης καὶ νεφῶν. Τούτου ἔνεκα ἡ κορυφὴ καὶ ἐν αἰθριωτάτῃ ἡμέρᾳ παλύπτεται ὑπὸ νέφους διπέρ, κατ' ἀντιπεπονθότα πρὸς τὰ μεσημβρινὰ κλίματα λόγον, προμηρύσει λαμπρὰν ἡμέραν. Τὸ ἐπικαθήμενον νέφος φαίνεται ὡς πῦλος τρόπον τινά, δὲν εἶνε δὲ ἀπίδανον δὲν ἐκ τοῦ Mons pileatus (= δρός φέρον πῦλον) ἐγένετο Mons Pilatus (δρός τοῦ Πιλάτου) ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ λίμνη τοῦ Πιλάτου, καίτοι δὲ μῦθος αὐτὸς καθ' ἐαυτὸν ἡδύνατο νὰ ἐξυφάνθῃ ἀνευ ἀνάγκης τῆς παρευμολογίας τῆς λέξεως, ὡς ἐξυφάνθη δὲ περὶ τῆς ἐν Ρώμῃ οἰκίας καὶ τοῦ ἐν Βιέννῃ τάφου τοῦ Πιλάτου. Κατὰ τὸν ἀγιογράφον δὲ Πιλάτος ἦτο Γερμανὸς νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως Τύρου von Mainz, διστις φογεύσας τὸν ἀδελφόν του ἀποστέλλεται εἰς τὴν Ρώμην, ἐκεῖθεν εἰς τὸν Πόντον καὶ τέλος εἰς Ιερουσαλήμ. Τινὲς εἰκάζουσιν δὲν τοῦτο προῆλθεν ἐκ τῆς εἰς τὸν πόλιν Mainz μεταβέσεως τοῦ 22^{ου} ρωμαϊκοῦ συντάγματος, διπέρ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς πατροφῆς τῶν Ιεροσολύμων ἦτο ἐν Παλαιστίνῃ. Ὁ Πιλάτος ἐπιθυμῶν νὰ μεταβῇ διὰ τῶν Ἀλπεων εἰς τὴν Γερμανίαν, κατὰ τὸν μῦθον, ἀποθνήσκει καὶ μένει ἐκεῖ αἰχμάλωτος μέχρι τῆς δευτέρας παρουσίας, διπότε ἀχθεὶς εἰς Ιερουσαλήμ θὰ ἀκούσῃ τὴν ἐαυτοῦ καταδίκην ἐν τῇ κοιλάδι Ιωσαφάτ, ἔνθα θὰ καταδικασθῶσι πάντες οἱ κατὰ τοῦ ἴσραηλιτικοῦ λαοῦ κακουργήσαντες.

Πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ κριτοῦ θὰ τρέμῃ βλέπων τὸν Χριστὸν ἐν δόξῃ καὶ παρ' αὐτῷ τὴν ἀγίαν Βερονίκην ἔχουσαν τὸ μανδήλιον μετὰ τῆς καθηματικῆς κεφαλῆς καὶ θὰ ἀκούσῃ τοὺς σπαρακτικοὺς τοῦ Τακίτου λόγους: Christus, Tiberio imperitante, per procuratorem Pontium Pilatum, supplicio affectus est.

κ.

ΟΙΚΕΙΑΚΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ.

Ἐν ταῖς κατοικίαις ἡμῶν ὑπάρχουσι πολλάκις δηλητήρια, τὰ διόποια διηγεῖται ἐπαπειλοῦσι τὴν ἡμετέραν ὑγείαν, τῶν διποίων ὅμως τὴν ὑπαρξίαν διλγίστοις ὑποπτεύουσι. Δὲν

μεν τοὺς μῆτρας καὶ τὰ λοιπὰ ἐνοχλητικὰ ζωῆφια, μόλον διτις καὶ ταῦτα τὰ φάρμακα ἐξ ἀπροσεξίας πολλάκις καὶ ἀπερισκεψίας τῶν μεταχειριζομένων αὐτὰ δύνανται νὰ γίνωσι παραίτια ἀνηκέστων συμφορῶν. Ἐνταῦθα ὅμως ἐγγονοῦμεν

Ο ΒΟΝΑΣΟΣ (ΑΓΡΙΟΤΑΥΡΟΣ).

Κατά ίχνογραφίαν τοῦ Rich. Friese.

ἀλλοι εἰδους δηλητήρια, τὰ δόποια μόνον ομεύουσι τὴν μγείαν
ἥμῶν καθ' ἑκάστην, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῷμεν. Κεφαλαι-
γίαι, γαυσίαι, ἀτονία καὶ χαλάρωσις τῶν δυνάμεων τοῦ σώ-
ματος, καθιστᾶσα ἡμᾶς ὀκνηρούς καὶ ἀνικάνους πρὸς ἔργα-
σιαν, πολλάκις δὲ καὶ δεινοὶ νόσοι, μακροχρόνιος φθίσις καὶ
αὐτὸς ὁ θάνατος προέρχονται ἐκ τῶν δηλητηρίων τούτων,
τὰ δόποια ἐπειδὴ εὐρίσκονται, ἀν ὅχι εἰς ὀλας, ἀλλ' εἰς πλεί-
στας τοβλάχιστον κατοικίας ἀνθρώπων, διὰ τοῦτο ὀνομά-
ζονται οἰκειακὰ δηλητήρια. Ἡ ὀνομασία αὕτη εἶνε τοσοῦτο
μᾶλλον προσφυῆς, καθ' ὅσον δύναται νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσ-
οχὴν εὐρυτέρων κύλων εἰς ζητήματα, ἔχοντα μὲν μεγίστην
σπουδαιότητα δι' ἑκαστον ἀνθρώπων, θεωρούμενα ὅμως μόδι-
τῶν ποιλῶν ὡς καθαρῶς ἐπιστημονικὰ καὶ ἐπομένως μηδε-
μᾶς η δλίγης πάνυ προσοχῆς ἀξιούμενα.

Αλλὰ ποῖα είναι τὰ δηλητήρια ταῦτα! Πῶς εἰσάγονται εἰς τὰς κατοικίας ἡμῶν; Πῶς δυνάμεθα νὰ προφυλαχθῶμεν ἀπὸ τῆς βλαβερᾶς αὐτῶν ἐπιδράσεως;

Θὰ προσπαθήσωμεν ν' ἀποκριθῶμεν ὅσον οἶόν τε διὰ
βραχυτάτων πρὸς ταῦτα τὰ ἐρωτήματα.

Οταν ήδωμεν ἔχιδναν ή ἄλλο τι φαρμακερὸν ἐρπετόν, παταλαμβανόμεθα ὑπὸ φρίκης, διότι γνωρίζομεν ὅτι τὰ εἰδεχθῆ ταῦτα ζῷα παράγουσιν ἐν τῷ σώματι αὐτῶν φοβερὰ δηλητήρια. Καὶ ὅμως η̄ ἰδιότης αὕτη δὲν ἀνήκει μόνον εἰς τὰ ἐρπετὰ ἔκεινα. Τούναντίον δυνάμεθα νὰ ἴσχυρισθῶμεν διτι πάντα τὰ ἔμψυχα δοντα παράγουσιν ὕλας δηλητηριώδους φύσεως. Ἐν αὐτῇ τῇ ζωῇ λαμβάνει χώραν διηνεκής σύνθεσις καὶ ἀποσύνθεσις τῶν ἐλαχίστων τοῦ σώματος μορίων. Πολλοὶ παρέβαλον τὸν ἀνθρώπουν πρὸς κλίβανον, διτις καὶ εἰς τὰ ἄχρηστα αὔτῃ προϊόντα τῆς καύσεως ἀποχωρίζει ἀφ' ἔαυτοῦ. Ἡ παραβολὴ αὕτη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν γροῦνον ἐν συνόλῳ φειδούμενη εἶνε ἐπιτυχής. Οἱ μυῶνες τοῦ ἀνθρώπου συστελλόμενοι παράγουσιν ἀνθρακικὸν δέξι καὶ πλεῖστα ἄλλα ἀποσύνθεσεως προϊόντα, τὰ δηδία πάντα πρέπει ν' ἀποχωρίζωνται καὶ διακρίνωνται ἀπὸ τοῦ σώματος, ἵνα δ' ἀνθρώπος ζῇ καὶ μέντη ὑγιής.

Ο νημέτερος δργανισμὸς ἔχει πολλὰς καπνοδόχας, δι’ ὃν ἐκπέμπει πρὸς τὰ ἔξω τὰς ὕλας ταύτας τῆς ἀποσυνθέσεως: οἱ πνεύμονες, τὸ δέρμα, οἱ νεφροὶ χρησιμεύουσι κυρίως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἀλλὰ τί συμβαίνει ὅταν αἱ καπνοδόχαι αὖται ἐμφραχθῶσιν; Ἐὰν ἐβερικόνομεν ἀνθρώπον τινα οὕτως ὥστε, ἐπιφρασσομένων ὅλων τῶν πόρων, νὰ ἐμποδισθῇ ἡ ἐκκριτικὴ ἐνέργεια τοῦ δέρματος, δ ἀνθρώπος οὗτος θὰ ἀπέθνησκεν. Εἰς ἐκτεταμένα καύματα τοῦ δέρματος διθάνατος ἐπέρχεται ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης. Τρανῶταν παράδειγμα παρέχουσιν ἡμῖν οἱ νεφροί. Ὅταν δὲν δύναται νὰ ἀποκρίνῃ ἀπὸ τοῦ σώματος τὰς ἀποσυντεθείσας ὕλας, τότε αἱ ὕλαι αὖται μένουσιν ἐν τῷ αἷματι καὶ δ ἀνθρώπος ἀποθνήσκει ἐξ ἀληθοῦς δηλητηρίασεως. Οἱ ιατροὶ ὀνομάζουσι τὴν νόσον ταύτην οὐραῖμάν. Ἐξ αὐτῆς προέρχεται αὐτοδηλητηρίασις τοῦ ἀνθρώπου. Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι καὶ δ ἀνθρώπος παράγει ἐν τῷ σώματι του ὕλας δηλητηριώδεις.

Οι πνεύμονες ἐκπέμπουσιν ὡσαύτως ἀπὸ τοῦ σώματος δηλητηριώδεις οὐσίας. Ἐγράψαμεν ηδη ἐν τῇ Κλειστῇ (Τόμ. Δ'. σελ. 213) ὅτι ὁ ἐκπνεόμενος ἀήρ εἶναι δηλητηριώδης. Ἐν ἔτει 1756 ὁ Nabob τῆς Βεγγάλης ἐνέκλεισεν 146 αἰχμαλώτους Ἀγγλους εἰς τινα χῶρον ἔχοντα ἐν μόνον μικρὸν παραθυρίδιον, τῇ δὲ ἑπομένῃ πρωΐᾳ οἱ 123 ἐξ αὐτῶν ήσαν νεκροί, οὐχὶ ἐξ ἀσφυξίας, ἀλλὰ ἐκ δηλητηριάσεως. Ὡς αἰτία τῆς διαφθορᾶς τοῦ ἐκπνεούμενος ἀέρος ἐθεωρεῖτο μέγιρι πρὸ

μικροῦ τὸ ἀνθρακικὸν δέξ. Η γνώμη ὅμως αὗτη ἀπεδείχθη ἐσχάτως ἐσφαλμένη. Τὸ ἀνθρακικὸν δέξυ εἶνε μὲν βλαβερὸν εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ ἀνθρώπου, ἐν συγκρίσει ὅμως πρὸς τὴν βλαβερότητα ἄλλων στοιχείων τοῦ ἐκπνεομένου ἀέρος εἶνε ἀδιωτάτον. Ἀπὸ πολλῶν ἔτῶν εἰκάζετο, διτὶ ὁ ἐκπνεόμενος ἀήρ περιέχει λίδαιτέραν τινὰ δηλητηριώδην οὐσίαν, τὴν ὡνόμασαν μάλιστα ἀνθρώπινον δηλητήριον (*Anthropotoxin*), ἣ δὲ εἰκασία αὕτη ἀπεδείχθη νεωστὶ ὄφθοτάτη.

Δύο Γάλλοι ήταν, δ Brown-Séquard και δ' d'Arsonval, οι οποίοι εύρωσι την δηλητηριώδη ταύτην όλην, συνεπόκνωσαν την μγρασίαν τῶν ἐκπνεομένων αερίων. Τὰ μικρότατα ποσά του μγροῦ, ὅπερ ἔξήγαγον διὰ τῆς συμπυκνώσεως ταύτης, ήρασιν δι' ὑδατος και είτα ἐνέχυσαν δόσιν τινὰ τῆς διαλύσεως ταύτης ὑπὸ τὸ δέρμα εἰς 18 κονίκλους. Ἐκ τούτων οἱ 17 ἀπέθανον ἐντὸς διαστήματος 12 ὥστι 24 ὥρων. Μετὰ τοῦτο ἐπειράθησαν ν' ἀποδεῖξωσιν ὅτι ὁ ἐκπνεόμενος αἵρη, και μὴ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ αἷμα εἰσαγόμενος, ἐπενεργεῖ δηλητηριώδως.

Πρός τοῦτο κατεσκεύασαν πολλοὺς ἔρμητικῶς κλεισμένους κλωβούς, οἵτινες συνεδέοντο καὶ συνεκοινώνουν ἀλλήλοις διὰ σωλήνων. Ἐν ἑκάστῳ κλωβῷ ἐτέθη εἰς κόνικλος, διά τινος δὲ εὐφυέστατα κατασκευασθέντος μηχανισμοῦ ἔξηγοντο ἐκ τῶν κλωβῶν τὰ περιττώματα καὶ τὰ ἀπομεινάρια τῆς τροφῆς τῶν κονίκλων. Οἱ πρῶτοι κλωβὸς ἐτέθη εἰς συγκοινωνίαν μεθ' ἐνὸς ἀερομέτρου, δι' οὗ εἰσῆγετο εἰς τοὺς κλωβούς ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ. Τὸ πείραμα ἐγένετο ὡς ἔξης. Οἱ καθαρὸς ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ εἰσῆρχετο κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν κλωβὸν Α, οὗτος ὥστε δὲ ἐν αὐτῷ εὑρισκόμενος κόνικλος ἀνέπνεε καθαρὸν ἀέρα. Ἐκ τοῦ κλωβοῦ τούτου δὲ ἀήρ, ὅστις ἐκ τῶν ἐκπνεομένων ἀερίων τοῦ πρώτου ζώου ἦτο ἐφθαρμένος, εἰσώρμαται εἰς τὸν κλωβὸν Β, ἐνθα διεφθείρετο ἕτι μᾶλλον ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ δευτέρου κονίκλου ἐκπνεομένων ἀερίων, ἐντεῦθεν δὲ εἰσῆρχετο εἰς τὸν κλωβὸν Γ καὶ οὕτω καθεξῆς, μέχρις οὗ δὲ ἐν τῷ τελευταίῳ κλωβῷ εὑρισκόμενος κόνικλος ἡναγκάζετο ν' ἀναπνέη τὸν ὑπὸ τῶν ἀλλων κονίκλων διαφθαρέντα ἀέρα. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πειράματος ἦσαν τὰ ἔξης: Οἱ κόνικλοι τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου κλωβοῦ, οἵτινες ἀνέπνεον ἐντελῶς ή σχεδὸν καθαρὸν ἀέρα, ἐμειναν ζωτανοί, ἐνῷ οἱ κόνικλοι τῶν κλωβῶν Γ, Δ καὶ Ε ἀπέθανον ἀλληλοδιαδόχως ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος, οἱ δὲ ἐν τῷ ἑκτῷ, ἐβδόμῳ καὶ ὄγδόῳ κλωβῷ εὑρισκόμενοι κόνικλοι ἀπέθανον ἡδη ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν. Οἱ θάνατοις αὐτῶν δὲν προηῆλθεν ἐξ ἀσφυξίας, ως θάσα συνέβαινε διὰ τῆς εἰσπνοῆς ἀνθρακικοῦ ὁξέος, ἀλλὰ ἐκ δηλητηριάσεως. Οἱ ἀήροι τοῦ τελευταίου κλωβοῦ περιεῖχε μόνον 4 ἔως 6 % ἀνθρακικοῦ ὁξέος, εἶνε δὲ ἀποδεδειγμένον ὅτι ἄνθρωποι καὶ ζῶα δύνανται νὰ ζῶσι κάλλιστα ἐν ἀέρι, περιέχοντι ἔτι περισσότερον καθαρὸν ἀνθρακικὸν ὁξέον. Τὸ αἴτιον λοιπὸν τοῦ θανάτου ἦτο τὸ δηλητηριῶδες ἐκεῖνο συστατικὸν τοῦ ἐκπνεομένου ἀέρος, ὅπερ εἴτε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ αἷμα εἰσαγόμενον εἴτε εἰσεπιπωτὸν διὰ τῆς εἰσπνοῆς ἐπιτρέπει τὸν θάνατον.

Καίτοι ἀγνοοῦμεν τὴν χημικὴν σύνθεσιν τοῦ δηλητηρίου τούτου, ὅπερ ὁνομάζεται ὡς εἰπομένων Anthroponoxin, γνωρίζομεν ὅμως μετὰ βεβαιότητος ὅτι ἐκπνέομεν ἀληθινὸν δηλητήριον ἐν ὅλῃ τῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως.¹ Ἐν ὑπαίθρῳ διασκεδάννυται καὶ ἀφανίζεται τὸ δηλητήριον τοῦτο ἐν τῷ ἀπειρῷ ἀτμοσφαιρικῷ ἀέρι, ἀλλ' ἐν ταῖς κατοικίαις ἡμῶν, ἔνθα καὶ ἀλλαγὴ τοῦ ἀέρος δὲν εἶνε τόσον ταχεῖα, συσσωρεύεται καὶ καθίσταται ἐπαισθητόν. Τοῦτο συμβαίνει πρὸ πάντων εἰς δωμάτια ἔνθα κοινώνυται πολλοὶ ἄνθρωποι. Ποσά-

κις ἐγειρόμεθα ἐκ τῆς κλίνης καταπεπονημένοι καὶ ἔξη-
τημένοι, μὲ κέφαλαλγίαν καὶ ἀτονίαν εἰς δλα μας τὰ μέλη.
Ο ὑπνος δὲν μᾶς ἀπέδωκε τὰς ἀπολεσθείσας δυνάμεις, ζη-
τοῦμεν δὲ ἐνίσχυσιν καὶ ἀναψυχὴν εἰσερχόμενοι εἰς εὐάερα
δωμάτια ἡ ἐξερχόμενοι εἰς τὸ ὑπαιθρον. Τώρα εἰξέρομεν
πόθεν τοῦτο προέρχεται. Γνωρίζομεν δτι παράγομεν δηλη-
τήριον καὶ αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ τὸ ἀπομακρύνωμεν.
Τοῦτο δὲ κατορθοῦμεν ἀερίζοντες δαψιλῶς τὰ οἰκήματα
ἥμῶν καὶ πρὸ πάντων τὰ δωμάτια τοῦ ὑπνου.

‘Ὑπάρχουσι πολλὰ μέσα, δι’ ᾧ δύνανται τὰ οἰκήματα νὰ ἀερίζωνται οὕτω πως, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ διηγενῆς ἀλλαγὴ τοῦ ἀέρος χωρὶς νὰ σχηματίζηται ρεῦμα. Ὑπάρχουσι καὶ διάφοροι συσκευαὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἀλλ’ οἵτις θέλει νὰ διευθετήσῃ τὴν κατοικίαν του ἀνέτως καὶ ὑγιεινῶς, δύνανται νὰ ἐπιτύχῃ τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ χωρὶς ἔξοδα. Ἀρκεῖ μόνον νὰ παρατηρήσῃ τὸ ἔξις: Ὁ ἐφωρικός ἀηρὶ εἴνε ὡς ἐπὶ τῷ πλεῖστον καὶ διθερόποτες καὶ ἐπομένως ἀνέρεχται

πρὸς τὴν ὄφοφήν. Οὐδὲν δέ τοι πρέπει πρὸ παντὸς ν' ἀπομακρύνηται, ἂν τὸ δωμάτιον μέλλῃ νὰ εἰνε εἰάερον καὶ ύγειεινόν. Ἀλλὰ πρὸς ἐκκένωσιν τοῦ θερμοῦ καὶ ἐφθαρμένου τούτου ἀέρος ἀρκεῖ νὰ ἀφίνωμεν ἀνοικτὸν τὸ ἄνω φύλλον τοῦ παραβάτου. Τὸ ἄνω παραβάτυρόφυλλον εἰνε τὸ ἄριστον ἀνεμιστήριον, διότι ὅταν ἡνε ἀνοικτὸν μίαν μόνην σπιθαμήν, τὸ δωμάτιον καθαρίζεται ἐντελῶς καὶ πολὺ καλήτερον ἡ ὅταν ἀμφότερα τὰ κάτω παραβάτυρόφυλλα εἰναι εὔρεως ἡνε-
ωγμένα.

Ἐκπόσιον ἐκπνέομεν, ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ ἄλλα δηλητήρια ἐν ταῖς κατοικίαις ἡμῶν, προερχόμενα ἐκ τῆς ἀκαθαρσίας εἴτε τῶν οἰκιῶν αὐτῶν εἴτε τοῦ περιβάλλοντος αὐτὰς ἐδάφους καὶ ἴδια τῶν ὑπογείων. Παραλείποντες ἐνταῦθα τὴν ἔξετασιν ἐνὸς ἔκαστου, λέγομεν ἐν κεφαλαίῳ ότι τὸ μόνον μέσον, δι' οὗ δυνάμεθα νὰ ἐμποδίσωμεν τὴν γέννησιν τῶν ἐν ταῖς κατοικίαις ἡμῶν δηλητηρίων εἶνε ή ὅσον οἶδον τε ἐπιμελεστάτη καθαριότης.

OAAIMON.

Διηγηματάς ήποτε **I. I. ΚΡΑΣΣΕΒΣΚΥ.**

— „Αὐτὸς εἶνε δι’ ἐμὲ ἀκατάληπτος προκατάληψις κατὰ τῶν ξένων!“ προσέθηκεν ὁ Μαριᾶνος. Οἱ ἄγγελοι ἀνήκουσιν ἐξ Ἰσοῦ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη . . . ‘Η γλῶσσα τῶν ὀφθαλμῶν εἴναι μία καὶ ἡ αὐτὴ ἐφ’ ὅλης τῆς ὑφηλίου . . . ’Εγὼ προτιμῶ μάλιστα ἀλλοδαπήν, ἐρωμένην, διότι μοὶ παρουσιάζει τι νέον.“

— „Εγώ ὅμως ἀγαπῶ τὰ παλαιά!“ ἀντιπαρετήρησεν
ὁ Ἀδριανός.

— „Πόσον ἀλλόκοτος!“ ἐψιθύρισεν ο κόμης.

— „Ολην τὴν νύκτα ὥνειρευόμην περὶ τῆς πατρίδος, περὶ τῆς μητρός μου, περὶ ὅλου τοῦ χωρίου, καὶ περὶ τινος ἀλλού προσώπου“, εἶπεν ὁ Ἀδριανός. „Εἴνε παράδοξον! Ό, πι βλέπω ἐν ὄντειρῳ, ἔχει δι’ ἐμὲ κατόπιν ὅλως ἴδιαίτερόν τι θέλγητρον.“

— „Λέγεται“ παρετήρησεν δὲ Μαριάννος ἀστειεύμενος „ὅτι μεταξὺ τοῦ μαγνητιστοῦ καὶ τοῦ μαγνητισθέντος μέσου ἀναπτύσσεται πάντοτε ἔρως τις ἐκ τοῦ μαγνητικοῦ ὑπονού παραγόμενος. Τὰ δύο ταῦτα φαινόμενα δύνανται νὰ ἔχωσι συγγένειάν τινα πρὸς ἄλληλα.“

Ἐπῆλθε βραχεῖα τις σιωπή.

— „Λοιπόν, τί ποιητέον;“ ἡρώτησεν ἐπὶ τέλους ὁ καθηγητής. „Ἄφηκα ἐν Νεαπόλει ὅλα μου τὰ ὑπάρχοντα, τὰ πέντε μου βιβλία, τὸ φόρεμά μου καὶ τὸν ἐπενδύτην μου . . . Ἀν δὲν ἔπιστρέψω, πρέπει νὰ τὸ ἀναγγείλω, διὰ νὰ μὴ νομίζουν ὅτι ἐδραπέτευσα ή ὅτι κατεβροχθίσθην ὑπὸ τοῦ Βεζουβίου.“

„Θεωρῶ τὰς διακοπὰς ὡς ὄριστικῶς παραδεδεγμένας. Εἴτε μετὰ τῆς Ἀγγλίδος εἴτε ἀνευ αὐτῆς, αἱ διακοπαὶ ὅμως ἔχουσαις θήσης γενινωσιν.“

— „Ἐν Σορρέντῳ“, προσέθηκεν δὲ Ἀδριανός.

— „Οπου και θὰ μεταβλημεν αὔριον“ εἶπεν δὲ Σενούτας.
„Σήμερον ἀναπτυχόμεθα ὑπὸ τὰς καστανέας . . .“

„Αμετακλήτως;“ ἡρώτησεν δὲ Ἀδριανός.

„Δύο καθ' ἔνος· ἡ ἀπόλυτος πλειονοψήφια είνε μεθ' ἡμῶν“ ἀνεφώνησεν ὁ κόμης. „Τώρα πηγαίνω νὰ φροντίσω περὶ τοῦ φαγητοῦ δπως είνε ἀνάλογον πρὸς τὴν φιλικὴν ἡμῶν συνεστίασιν . . .“

·Ο Σενούτας παρετήρει τὸν ἀπερχόμενον μετὰ εἰρωνικοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὴν τελευταίαν ἔκφρασιν μειδιάματος.

Διηλθόν τὴν ἡμέραν διαιλεγόμενοι περὶ δικφόρων πραγμάτων, ὅποιαν τοῦ γηραιοῦ Σενούτα, προσέχοντος ὅπως μὴ θιγῶσι ζητήματα λίαν ἐρεμιστικὰ διὰ τὸν Ἀδριανόν. Ἡ συζήτησις τῆς προτεραίας ἐνεποίησεν ἴσχυράν ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ Ἀδριανοῦ, ὃςάκις δὲ οὕτος ἐπανήρχετο εἰς τὸ αὐτὸν θέμα, ὁ καθηγητὴς ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ κόμητος προσεπάθει νὰ ἔμποδίσῃ πᾶσαν ἐμπαθῆ καὶ παραφορὸν φιλονεικίαν. Ὁ κόμης ἦτο πρὸς τοῦτο χρησιμώτατος, διότι εἶχεν ἀνεξάντλητον προμηθειαν ἀνεκδότων ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου, ξένων εὐφυολογιῶν καὶ ἰδίων ἀστειοτήτων. Ὁ Ἀδριανὸς μετὰ τὴν ταραχὴν καὶ τὸν κάματον τῆς προτεραίας ἦτο ἔξησθενωμένος, σιωπηλὸς καὶ ἀφηρημένος. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν συνεκέντρου τὰς δυνάμεις του καὶ ἐγειρόμενος περιεπάτει ἐν τῷ δωματίῳ βεβυθισμένος εἰς σκέψεις. Ὁ καθηγητὴς ὑπώπτευεν αὐτὸν ὡς ἀσχολούμενον διανοητικῶς περὶ τὸ ποίημά του. Παρετήρησε μάλιστα ὅτι ὁ ποιητὴς ἐπανελάμβανεν ἐνίστεις ἢ τρίς τὸ αὐτὸν πρᾶγμα καὶ ἦτο προφανῶς ἀφηρημένος.

Ο κόμης ήτο μέγας οινογνώμων ήγάπα δὲ καθ' ὑπερβολὴν καὶ τὰ νόστιμα καὶ ἐκλεκτὰ ἀδέσματα, διὰ τοῦτο ἐκοπίασε πολύ, διποτε τὸ γεῦμα ἀνταποκριθῆ πρὸς πάσας τὰς ἀπαιτήσεις του. Ἀν καὶ ήτο παντελῶς ἀδύνατος ὃ ἀποφυγὴ κακῶν τινων συνηθεῖσιν τῆς Ἰταλικῆς μαγειρικῆς, οὐχ ήττον ὅμως κατώρθωσεν ὅπως στρωθῆ ἡ τράπεζα περὶ τὸ ἔσπερας μὲ πολυτελέστατα ἀδέσματα καὶ ἐπλεκτοτάτους οἶνους. Ὁ Ἄδριανὸς ἔτρωγεν ὀλίγον καὶ ήτο ἀφηρημένος, ἔπινεν ὅμως εὐχαρίστως καὶ κατώρθωσε μετ' οὐ πολὺ νὰ γείνῃ φαιδρός καὶ εὐθυμος. Ἀλλ' ή εὐθυμία του εἶχε βαρύθυμον τινα καὶ ἀλγεινὴν ἀντήχησιν. Ὡμολόγησε μάλιστα τὴν μεταμέλειάν του διτὶ δὲν ἤκολούθησαν τὴν Μίς Ρόζαν εἰς Πομπηΐαν. Δέν εἶχον ὅμως φθάση εἰσέπι τὰ ἐπιδόρπια, ὅτε αἴρηντος ἡ ὥραία Ἀγγλίς ἐνεφανίσθη εἰς τὸ ἑστιατόριον, φοροῦσα ἐνδυμασίαν τοῦ ταξειδίου καὶ κρατοῦσα ἀνὰ χεῖρας τὸ λεύκωμα της.

„Ακούσατε, κύριοι, τί μου συνέβη“, εἶπε φαιδρὰ καὶ γε-